

На Черни-връхъ се изкачихме
въ свѣтли, слънчеви зори.
Къмъ северъ погледи извихме —
картина пѣстра се откри:

въ полето, съсъ лжчи залѣно,
градътъ личеше отдалекъ,
а татъкъ — Рила и Балкана
блестѣха съсъ чела отъ снѣгъ.

Ний дълго гледахме отгоре.
къмъ безконечни широти,
любухаме се на простора,
на живописни висоти.

И въ тишината, въ мигъ настала,
викъ общъ, възторженъ прогърмѣ:
— По-дивенъ край не сме видѣли
отъ тебе, българска земя!

Ненчо Савовъ